

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **S. D.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2020, č. j. 4 A 37/2020 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Bárty **se určuje** částkou 3 400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2020, č. j. KRPA-161316-18/ČJ-2020-000022-ZSV, byl žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění, a to na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II.

[2] Uvedené rozhodnutí napadl žalobce žalobou, kterou zamítl Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) shora označeným rozsudkem. Městský soud nepřisvědčil námitce

poukazující na nutnost uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Podle městského soudu se žalovaná dostatečně zabývala možností uložení zvláštních opatření a řádně odůvodnila, proč nepřistoupila k jejich aplikaci. Městský soud souhlasil s tím, že nebyly splněny podmínky pro uložení zvláštních opatření. V minulosti byl žalobce opakovaně vyhošťován, v prosinci 2015 dokonce odsouzen a byl mu uložen trest vyhoštění nejen za maření výkonu správního vyhoštění, ale i za pozměnění průkazu žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobce nerespektoval ani trestní vyhoštění, v České republice i přes jeho uložení nadále nepřetržitě pobýval a nadto zde pracoval. Městský soud nepřisvědčil ani dalším žalobním námitkám, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Plné znění rozsudku městského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti uvedenému rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatele byly splněny podmínky pro aplikaci zvláštních opatření dle § 123 zákona o pobytu cizinců, judikatury Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57, a ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38) a čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též „návratová směrnice“). Stěžovatel nezpochybňuje, že nelegálně pobýval na území České republiky, bylo však třeba přihlédnout k individuálním okolnostem věci, zejména k tomu, že stěžovatel s žalovanou spolupracoval a realizaci správního vyhoštění nijak nemařil. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu, jakož i rozhodnutí žalované, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že došlo k nesprávnému posouzení aplikace zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel nezpochybňuje svůj nelegální pobyt na území České republiky, bylo však třeba přihlédnout k individuálním okolnostem věci, zejména k tomu, že stěžovatel s žalovanou spolupracoval a realizaci eventuálně uloženého správního vyhoštění nijak nemařil.

[6] Soud připomíná, že stěžovatel byl podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění.

[7] Podle uvedeného ustanovení je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským

státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

[8] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že před zajištěním cizince za účelem jeho vyhoštění je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Vedle toho, že správní orgán musí výše uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38 atp.).

[9] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, že žalovaná se možností uložení zvláštního opatření dostatečně zabývala v napadeném rozhodnutí (viz str. 4 a násl. rozhodnutí žalované). Nemožnost jejich uložení odůvodnila porušováním právních předpisů a rozhodnutí orgánů veřejné moci. Rozhodnutím ze dne 25. 8. 2003 bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění na dobu tří let, neboť se na území ČR nacházel několik měsíců neoprávněně. Následným rozhodnutím bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění na dobu deseti let, neboť po uložení předchozího správního vyhoštění nevycestoval a nadále se neoprávněně zdržoval na území ČR. Trestním příkazem ze dne 10. 12. 2015, sp. zn. 52 T 179/2015, byl pak stěžovatel uznán vinným z přečinů maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání a padělání a pozměnění veřejné listiny (nerespektoval správní vyhoštění a pozměnil průkaz žadatele o mezinárodní ochranu), za což mu byl uložen trest vyhoštění v délce tří let. Dne 22. 6. 2020 byl stěžovatel zajištěn dle zákona o Policii ČR, neboť při kontrole policejní hlídkou sdělil, že od roku 2007 nemá cestovní pas a nemá žádné povolení k pobytu. Během výslechu následně uvedl, že dříve vystupoval pod jménem S. R. (jiné příjmení začal používat asi před patnácti lety, protože dostal vyhoštění a potřeboval jiný cestovní pas, aby mohl přicestovat do ČR). V České republice pobývá neoprávněně od roku 2009. Po vydání trestního příkazu nevycestoval, požádal o azyl. Ani po ukončení azylového řízení území České republiky neopustil.

[10] S ohledem na uvedené nelze žalované vytýkat její nosný závěr, že s ohledem na dosavadní chování stěžovatele byla dána důvodná obava, že se stěžovatel bude dopouštět opakovaného porušování právních předpisů České republiky, resp. nerespektovat rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud v souladu se svou judikaturou dodává, že osoba, která vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti jí uložené, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie a plnit povinnosti správním orgánem mu uložené. Jestliže nelze předpokládat, že cizinec bude schopen plnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, nebo existuje-li důvodná obava, že by byl jeho uložením ohrožen výkon správního vyhoštění, je jeho zajištění zcela namístě (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64, ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 309/2018 - 32, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38). Výše uvedená zjištění žalované vylučují i možnost aplikace čl. 15 návratové směrnice. Tento článek

umožňuje zajištění cizince jen tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření. S ohledem na shora uvedené však v daném případě o uložení takových nebylo lze uvažovat (podpůrně srov. vedle výše uvedené judikatury i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 7 Azs 332/2017 - 22, ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 As 154/2011 - 56, ze dne 3. 7. 2012, č. j. 3 As 7/2012 - 22). Rovněž z judikatury označené stěžovatelem nevyplývá nutnost uložení zvláštních opatření v případech obdobných případu stěžovatele. Takový závěr nelze z rozhodnutí ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57, či ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, dovodit. Uvedené rozsudky ukládají správnímu orgánu řádně posoudit možnost aplikace zvláštních opatření, přičemž v nyní posuzované věci žalovaná této povinnosti dostála. Soud dodává, že žalovaná zohlednila i potencialitu realizace vyhoštění (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2021, č. j. 5 Azs 355/2018 - 28, ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Azs 107/2020 - 46, publ. pod č. 4058/2020 Sb. NSS, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS.). Podle názoru Nejvyššího správního soudu žalovaná dostatečně hodnotila i konkrétní okolnosti dané věci a přihlížela ke všem zjištěným skutečnostem. Nelze tedy hovořit ani o stěžovatelem namítaném „paušalizovaném rozhodování“. Ani žádné další námitky neměly potenciál vyvolat zrušení rozsudku městského soudu. Nejvyšší správní soud dodává, že neshledal ani existenci vad, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti (srov. např. § 109 odst. 3 s. ř. s.).

[11] Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[12] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[13] Stěžovateli byl městským soudem ustanoven podle § 35 odst. 10 s. ř. s. advokát, který podle poslední věty uvedeného ustanovení zastupuje stěžovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby v hodnotě 3 100 Kč - kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. K odměně náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 4. března 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu